

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Nezávislé odbory Teva Czech Industries, IČO 01458108**
sídlem Ostravská 305/29, Opava – Komárov
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Zahumenským
sídlem AK třída Kpt. Jaroše 1922/3, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví České republiky**
sídlem Palackého nám 375/4, Praha 2

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v povinnostech a zákazech, vyplývajících z mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 1. 3. 2021 č. j. MZDR 47828/2020-16/MIN/KAN a z mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 5. 2021, č. j. MZDR 47828/2020-28/MIN/KAN,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím ve stanovení povinností a zákazů dopadajících na zaměstnance společnosti Teva Czech Industries s.r.o., spojených s podrobením se testům na přítomnost viru či antigenu viru SARS – CoV 2. Tyto povinnosti a zákazy vyplývají z mimořádných opatření žalovaného ze dne 1. 3. 2021 a ze dne 14. 5. 2021, označených v záhlaví tohoto usnesení.
2. Ministerstvo zdravotnictví mimořádným opatřením ze dne 1. března 2021, č. j. MZDR 47828/2020-16/MIN/KAN postupem podle § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., k ochraně obyvatelstva před dalším rozšířením onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2 stanovilo ve výroku I-IV. opatření, že:
„I. Všichni zaměstnavatelé na území České republiky, kteří jsou podnikatelem nebo státním nebo národním podnikem a zaměstnávají alespoň 250 osob, smí nejpozději od 12. března 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

umožnit svým zaměstnancům osobní přítomnost na pracovišti zaměstnavatele pouze za předpokladu, že zaměstnanec podstoupil v posledních 7 dnech RT-PCR test na přítomnost viru SARS-CoV-2, POC antigenní test na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 nebo na pracovišti zaměstnavatele preventivní test na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2 prostřednictvím testu poskytnutého mu zaměstnavatelem, není-li v čl. III stanoveno jinak, a jeho výsledek je negativní. Zaměstnavatelé uvedení ve větě první jsou povinni zajistit nejpozději od 3. března 2021 pro své zaměstnance POC antigenní testy na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 prováděné poskytovatelem zdravotních služeb nebo testy na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2, které lze použít laickou osobou, a to s frekvencí alespoň jedenkrát za týden. Není-li zaměstnanec v den termínu testování přítomen na pracovišti zaměstnavatele, jeho preventivní testování se provede v den jeho příchodu na pracoviště. Zaměstnavatelé uvedení ve větě první jsou povinni vyzvat své zaměstnance, aby podstoupili preventivní test podle věty druhé, nejpozději v termínu od 5. března 2021 tak, aby byla umožněna jejich přítomnost na pracovišti zaměstnavatele za splnění podmínky podle věty první nejpozději k 12. březnu 2021. Pokud zaměstnanec v rámci sedmidenního období vykonává práci výlučně mimo pracoviště zaměstnavatele, umožní mu zaměstnavatel podstoupit preventivní test podle věty druhé mimo pracoviště zaměstnavatele; to se netýká zaměstnance vykonávajícího práci na dálku (home office).

II. Všichni zaměstnavatelé na území České republiky, kteří jsou podnikatelem nebo státním nebo národním podnikem a zaměstnávají 50 až 249 osob, smí nejpozději od 15. března 2021 umožnit svým zaměstnancům osobní přítomnost na pracovišti zaměstnavatele pouze za předpokladu, že zaměstnanec podstoupil v posledních 7 dnech RT-PCR test na přítomnost viru SARS-CoV-2, POC antigenní test na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 nebo na pracovišti zaměstnavatele preventivní test na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2 prostřednictvím testu poskytnutého mu zaměstnavatelem, není-li v čl. III stanoveno jinak, a jeho výsledek je negativní. Zaměstnavatelé uvedení ve větě první jsou povinni zajistit nejpozději od 5. března 2021 pro své zaměstnance POC antigenní testy na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 prováděné poskytovatelem zdravotních služeb nebo testy na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2, které lze použít laickou osobou, a to s frekvencí alespoň jedenkrát za týden. Není-li zaměstnanec v den termínu testování přítomen na pracovišti zaměstnavatele, jeho preventivní testování se provede v den jeho příchodu na pracoviště. Zaměstnavatelé uvedení ve větě první jsou povinni vyzvat své zaměstnance, aby podstoupili preventivní test podle věty druhé, nejpozději v termínu od 8. března 2021 tak, aby byla umožněna jejich přítomnost na pracovišti zaměstnavatele za splnění podmínky podle věty první nejpozději k 15. březnu 2021. Pokud zaměstnanec v rámci sedmidenního období vykonává práci výlučně mimo pracoviště zaměstnavatele, umožní mu zaměstnavatel podstoupit preventivní test podle věty druhé mimo pracoviště zaměstnavatele; to se netýká zaměstnance vykonávajícího práci na dálku (home office).

III. Zaměstnanci jsou povinni na výzvu zaměstnavatele testování podle čl. I a II podstoupit, a to s výjimkou osob, které prodělaly laboratorně potvrzené onemocnění COVID-19, uplynula u nich doba izolace podle platného mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví, nejvíce žádné příznaky onemocnění COVID-19, a od prvního pozitivního RT-PCR testu na přítomnost viru SARS-CoV-2 nebo POC antigenního testu na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 neuplynulo více než 90 dní.

IV. Pokud je výsledek preventivního testu na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 prováděného na pracovišti zaměstnavatele podle čl. I a II pozitivní, je zaměstnanec povinen postupovat podle platného mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví upravujícího

povinnosti zaměstnanců při testování na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 prováděného laickou osobou prostřednictvím testu poskytnutého zaměstnavatelem.“

3. Ministerstvo zdravotnictví mimořádným opatřením ze dne 14. 5. 2021, č. j. MZDR 47828/2020-28/MIN/KAN postupem podle § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. k ochraně obyvatelstva před dalším rozšířením onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2 stanovilo ve výroku I-IV. opatření, že:

„I. 1. S účinností od 15. května 2021 se zaměstnancům, kteří si sami provedli nebo jim byl laickou osobou proveden test na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 prostřednictvím testu poskytnutého zaměstnavatelem, nařizuje v případě, že je výsledek testu pozitivní, bezodkladně uvědomit zaměstnavatele o plánované nepřítomnosti na pracovišti kvůli podezření na pozitivitu na přítomnost viru SARS-CoV-2, opustit pracoviště do místa svého aktuálního bydliště a uvědomit bezodkladně o výsledku testu poskytovatele pracovnělékařských služeb zaměstnavatele, pokud tak zaměstnavatel stanovil, jinak svého registrujícího poskytovatele zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství, popřípadě praktické lékařství pro děti a dorost. Pokud zaměstnanec nemůže uvědomit poskytovatele zdravotních služeb podle věty první, je povinen kontaktovat jiného poskytovatele zdravotních služeb, popřípadě orgán ochrany veřejného zdraví příslušný podle místa výkonu práce k určení dalšího postupu.

I. 2. S účinností od 15. května 2021 se osobám samostatně výdělečně činným, které si samy provedly nebo jim byl laickou osobou proveden test na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 prostřednictvím testu určeného pro sebetestování nebo povoleného k použití laickou osobou, nařizuje v případě, že je výsledek testu pozitivní, opustit pracoviště do místa svého aktuálního bydliště a uvědomit bezodkladně o výsledku testu svého registrujícího poskytovatele zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství, popřípadě praktické lékařství pro děti a dorost. Pokud osoba samostatně výdělečně činná nemůže uvědomit poskytovatele zdravotních služeb podle věty první, je povinna kontaktovat jiného poskytovatele zdravotních služeb, popřípadě orgán ochrany veřejného zdraví příslušný podle místa výkonu práce k určení dalšího postupu.

II. S účinností od 15. května 2021 se zaměstnavatelům, kteří zajišťují pro své zaměstnance testy na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2, které lze použít laickou osobou, a osobám samostatně výdělečně činným, které se testují testy na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2, které lze použít laickou osobou, nařizuje vést evidenci provedených testů.

III. Poskytovatel zdravotních služeb nebo orgán ochrany veřejného zdraví, kteří byli uvědomeni o pozitivním výsledku testu podle čl. I, jsou povinni osobě uvedené v čl. I bezodkladně vystavit žádanku na konfirmační RT-PCR test na vyšetření přítomnosti viru SARS-CoV-2. V Informačním systému infekčních nemocí (ISIN), v modulu elektronické žádanky, je povinen poskytovatel zdravotních služeb nebo orgán ochrany veřejného zdraví označit, že se jedná o konfirmační RT-PCR test po samotestování a uvést identifikační číslo zaměstnavatele (IČO) této osoby.

IV. Osoba, které byla vystavena žádanka na konfirmační vyšetření podle čl. III, je povinna se podrobit tomuto vyšetření bez prodlení.“

4. Uvedené mimořádné opatření ze dne 14. 5. 2021 bylo vydáno v návaznosti, mimo jiná opatření, také na výše uvedené opatření ze dne 1. 3. 2021 z důvodu doplnění postupu pro případy pozitivního testu.

II. Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

5. Žalobce v podané žalobě uplatnil řadu skutkových i právních námitek proti plošnému celostátnímu testování osob a navrhl, aby soud rozhodl ve věci takto:

Zásah spočívající v tom, že zaměstnanci společnosti Teva Czech Industries s.r.o. jsou i v období od 11. 6. 2021 (do data vydání rozsudku) nadále podrobeni povinnosti 1x za 7 dnů se testovat na přítomnost viru či antigenu viru SARS-CoV-2, když v případě, že se tomuto nepodrobí, tak se jim zakazuje přítomnost na pracovišti, jakož i dalším povinností vyplývajícím z mimořádné opatření ze dne 1. března 2021 Č. j.: MZDR 47828/2020-16/MIN/KANa a mimořádného opatření ze dne 14. 5. 2021 č. j. MZDR 47828/2020-28/MIN/KAN, když nebyla zohledněna aktuální epidemiologická situace ohledně nemoci covid-19 a znění § 3 odst. 1 a odst. 7 pandemického zákona, byl nezákonný.

Odpůrci (tj. žalovanému – pozn. soudu) se zakazuje, aby pokračoval v nezákonném zásahu spočívajícím v tom, že povinnosti podle mimořádné opatření ze dne 1. března 2021 Č. j.: MZDR 47828/2020-16/MIN/KANa (zejména pak povinnost podrobit se 1x za 7 dní testu na přítomnost viru či antigenu viru SARS-CoV-2) jsou nadále ukládány také zaměstnancům společnosti Teva Czech Industries s.r.o., bez toho, aby byla zohledněna aktuální epidemiologická situace ohledně nemoci covid-19 a znění § 3 odst. 1 a odst. 7 pandemického zákona.

Odpůrci (tj. žalovanému – pozn. soudu) se přikazuje, aby ve lhůtě 4 dnů od právní moci tohoto rozsudku přijal změnu či zrušil mimořádné opatření ze dne 1. března 2021 Č. j.: MZDR 47828/2020-16/MIN/KANa tak, aby byla zohledněna aktuální epidemiologická situace a ustanovení § 3 odst. 1 a odst. 7 pandemického zákona a tedy aby opatření bylo ve vztahu k zaměstnancům společnosti Teva Czech Industries s.r.o., zrušeno, zejména pokud jde o povinnost podrobit se 1x za 7 dní testu na přítomnost viru či antigenu viru SARS-CoV-2.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

6. Z podané žaloby a jejích příloh, jimiž jsou mimořádná opatření, z nichž vycházejí povinnosti napadené podanou žalobou, je zřejmé, že i přes vydání předmětných mimořádných opatření žalovaným, žalobce zvolil k ochraně zaměstnanců společnosti Teva Czech Industries s.r.o. procesní cestu formou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
7. Podle ustanovení § 82 s. ř. s. platí, že „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech *nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*“
8. Správní soudy již v řadě svých rozhodnutí vycházely z toho, že pro závěr o tom, že žalobce je k podání žaloby aktivně legitimován, je dle citovaného zákonného ustanovení nezbytné splnit následující předpoklady: Žalobce musí být přímo (1) zkrácen na svých právech (2) nezákonným (3) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ustanovení § 82 a následujících s. ř. s.

soudem poskytnout (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65).

9. Podle § 83 s. ř. s. platí, že „žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah“.
10. Podané žalobě na ochranu před nezákonným zásahem v této věci odpovídá i návrh rozsudečného výroku (petit žaloby) a za původce zásahu žalobce označuje Ministerstvo zdravotnictví.
11. Z podané žaloby a žalobních tvrzení vyplývá, že tvrzený zásah spočívá v povinnostech a zákazech uvedených v mimořádných opatřeních, které postihují zaměstnance společnosti Teva Czech Industries s.r.o. Žalobce v žalobě tedy zaměřuje své výhrady proti dopadu právní regulace povinností a zákazů, které byly stanoveny formou mimořádných opatření; konkrétně nesouhlasí s důvody, které žalované správní orgány k této regulaci vedly a které vyplývají z odůvodnění tohoto opatření.
12. Napadená mimořádná opatření svou úpravou zasahují plošně povinnosti všech zaměstnanců, zaměstnavatel, (nejen společnosti Teva Czech industries s.r.o.), dále osob samostatně výdělečně činných i poskytovatelů zdravotních služeb nebo orgánů veřejného zdraví na území České republiky v souvislosti s testováním proti onemocnění Covid -19. Z obsahu žalobního tvrzení, však nevyplyvá, že by žalovaný vůči žalobci, kterým nejsou konkrétní zaměstnanci ani společnost Teva Czech Industries s.r.o. jako zaměstnavatel konkrétně zasáhl a bylo jednáno přímo proti nim.
13. Uvedené potvrzuje, a judikatura se ustálila na závěru, že proti abstraktní právní regulaci (obecným účinkům) vydaného mimořádného opatření (resp. opatření obecné povahy) se bez přímého zasažení práv nelze úspěšně bránit individuální zásahovou žalobou. Právní (obecné) účinky mimořádného opatření tak nemohou představovat individuální nezákonný zásah (srov. zejména odst. 93 - 96 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 8 As 34/2020 – 100, a odst. 68, 69 rozsudku ze dne 21. 5. 2020, č. j. 5 As 138/2020-80, č. 4033/2020 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz).
14. Z uvedeného vyplývá, že napadené jednání žalovaného, spočívající toliko v právní úpravě povinností a zákazů zaměřené na celospolečenskou ochranu před onemocněním Covid -19 inkorporované do opatření obecné povahy, které má zčásti povahu právního předpisu, nemůže být právně kvalifikováno jako nezákonný zásah, neboť není zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s. a tedy ani žalovanému nepřísluší postavení správního orgánu, který by *provedl* zásah. Jednání žalovaného proto nemůže být předmětem žaloby na ochranu před nezákonným zásahem pokynem nebo donucením podle § 82 s. ř. s. Městskému soudu proto nezbylo, než tento návrh jako celek odmítnout pro nedostatek absenci předmětu věci – zásahu a tím je zde dán neodstranitelný nedostatek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
15. Podanou žalobu nelze věcně projednat pro účely poskytnutí alternativní či náhradní soudní ochrany na místo návrhu na zrušení opatření obecné povahy, kterým napadená mimořádná opatření jistě jsou. Bylo na žalobci, aby, pokud brojí proti smyslu vydání napadených mimořádných opatření a poukazuje na jejich nedůvodnost, což jsou stěžejní argumenty žaloby, podal proti těmto opatřením v zákonné lhůtě návrh na jejich zrušení u věcně příslušného soudu, který by smysl a důvod jejich vydání z hlediska zákona posoudil.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

16. Za situace, kdy městský soud žalobu proti nezákonnému zásahu odmítá, je jeho povinností poučit žalobce o tom, že proti účinkům právní regulace, která byla stanovena mimořádným opatřením, se může domáhat návrhem na zrušení mimořádného opatření jako opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 101a a násl. s. ř. s. Je otázkou, zda žalobce takto již ve lhůtách stanovených zákonem učinil současně s podanou zásahovou žalobou, neboť takovou skutečnost nelze z podané žaloby shledat a v době rozhodování o předmětné žalobě se již soudu nejeví časový prostor k takovému postupu.
17. Judikatura správních soudů v situaci, kdy je podána správní žaloba neodpovídající typu možné soudní ochrany, připustila, že pokud žalobce označí za zásah mylně něco, co má všechny parametry správního rozhodnutí, nečinnosti nebo opatření obecné povahy, pak soud stanoveným procesním postupem žalobce upozorní na nutnost úpravy žaloby a po odstranění zjištěného nedostatku žalobu projedná, pokud jsou splněny další podmínky řízení (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. listopadu 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160).
18. V nyní posuzované věci by nicméně byl takový postup nadbytečný, neboť v projednávané věci by totiž po změně nebyla již dána věcná příslušnost městského soudu k projednání návrhu na zrušení mimořádného opatření. Městský soud podotýká, že napadená mimořádná opatření ministerstva zdravotnictví byla vydána podle ustanovení § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené koronavirem SARS-CoV-2.
19. Dne 27. 2. 2021 nabyl účinnost zákon č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů. Podle jeho § 1 odst. 3 věty první „[d]nem nabytí účinnosti tohoto zákona je vyhlášen stav pandemické pohotovosti.“ Zároveň podle § 13 platí, že: „k projednání návrhu podle soudního řádu správního na zrušení mimořádného opatření podle tohoto zákona nebo mimořádných opatření podle § 69 odst. 1 písm. b) nebo i) zákona o ochraně veřejného zdraví ve stavu pandemické pohotovosti, jejichž účelem je likvidace epidemie COVID-19 nebo nebezpečí jejího opětovného vzniku a které mají celostátní působnost, je příslušný Nejvyšší správní soud, pokud mimořádné opatření vydalo ministerstvo. V ostatních případech je k projednání návrhu příslušný krajský soud.“
20. Podle § 13 odst. 2 zákona č. 94/2021 Sb. návrh lze podat do 1 měsíce ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti.
21. Pandemický zákon tedy zakládá věcnou příslušnost Nejvyššího správního soudu k přezkumu těchto mimořádných opatření ve stavu pandemické pohotovosti, t. j. během období, v němž trvá stav pandemické pohotovosti.
22. V dané věci se s účinností stavu pandemické pohotovosti, jenž byl od 27. 2. 2021 vyhlášen, jednalo o mimořádná opatření, pro jejichž přezkum pandemický zákon stanovil věcnou příslušnost Nejvyššího správního soudu.
23. Soudem příslušným k vyřízení případného návrhu žalobce bude, pokud neuplynula zákonná lhůta, podle pandemického zákona Nejvyšší správní soud. Městský soud proto nepoučil žalobce o potřebě (možnosti připuštění) změny nynější formy žaloby na návrh na zrušení uvedených mimořádných opatření. Je totiž toho názoru, že soud nemůže posuzovat a připouštět podle § 95 odst. 1 a 2 s. ř. s. případnou změnu návrhu, nebude – li

pak věcně příslušný k projednání takto změněného návrhu (obdobně srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 29 Cdo 2296/2013, dostupné na www.nsoud.cz).

24. Případný návrh žalobce proti mimořádným opatřením ministerstva zdravotnictví tedy měl být podán u Nejvyššího správního soudu. Městský soud v této souvislosti připomíná, že lhůta k podání návrhu činí podle § 13 odst. 2 pandemického zákona 1 měsíc ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Jelikož mimořádná opatření nabyly účinnosti dnem vydání (mimořádné opatření ze dne 1. 3. 2021) a dne 15. 5. 2021 (mimořádné opatření ze dne 14. 5. 2021) bylo možné proti nim návrh podat do 1. 4. 2021 a do 15. 6. 2021.
25. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podanou žalobu podle § 46 odst. 1 s.ř.s., jak je uvedeno shora, odmítl.
26. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 3, věty první s.ř.s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. června 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.